

Poslání Genesis 37

Bůh má pro každé své dítě zvláštní poslání, stejně jako měl zvláštní poslání pro Josefa. Naše poslání se uskutečňuje i v nejběžnějších záležitostech našeho života, jako je rodinný život či práce v zaměstnání. Zároveň ale běžné záležitosti našeho života přesahuje a dává jim hlubší význam. Apoštol Pavel napsal o Kristu: „ ... a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. “ (2K 5, 15 ČEP) Kristus nezemřel proto, abychom dál žili jen pro sebe. Nezemřel proto, aby byl pouhým doplňkem našeho života. Podaří se nám třeba dokončit studium. Nebo máme hezkou rodinu, dům a dobré zaměstnání. Pokud ale tohle všechno neslouží vyššímu cíli, postrádá to hlubší smysl. I proto je třeba vstoupit do poslání, které pro nás Kristus má.

☞ **Bůh má se svými dětmi slavné záměry**

Bůh měl slavné záměry s Josefem (a i se všemi jeho bratry). Má je i s námi. Připomeňme si jeden pozoruhodný jev v knize Genesis, který se týká změny jmen. Pán Bůh změnil Abramovi jméno na Abraham (Gn 17, 3 – 5). Sáraji změnil jméno na Sára (Gn 17, 15). Od chvíle, kdy se jejich nová jména ve vyprávění objeví, čteme už pouze o Abrahamovi a Sáře. Stará jména se už nadále nepoužívají. Ne tak u Jákoba. I o něm čteme, že mu Bůh dal nové jméno – z Jákoba se stal Izrael (Jákob = *Úskočný*, Izrael = *Zápasí Bůh*; Gn 32, 23 – 33¹; 35, 9n). Avšak v dalším biblickém vyprávění se používá jméno staré i nové. Někdy Jákob, jindy Izrael. Vypadá to, jakoby použití jména Izrael bylo signálem. Signálem pro čtenáře, že v určité situaci skrze praotce zvláštním způsobem jedná Bůh. V dnešním příběhu čteme: „ *Izrael Josefa miloval ze všech svých synů nejvíce; vždyť to byl syn jeho stáří.* “ (Gn 37, 3a ČEP) Po lidsku by se praotci dalo vytknout upřednostňování jednoho syna před ostatními. Bylo v tom však patrně něco víc, než pouze city starého muže. Sám Bůh Josefa miloval a měl s ním slavné záměry. Ony záměry naznačil mladičkému Josefovi skrze sny. Sny se přímo týkaly Josefova životního poslání. Neříkaly však, v čem konkrétně bude Josefův úkol spočívat. Josef to postupně poznával až mnohem později. Ze snů ale bylo celkem jasné, že Josef bude nějak vyvýšen nad své bratry (což je vyložene naštváno). Dokonce i nad své rodiče (což jeho otce zprvu pobouřilo). Podobně i my víme, že Bůh nás miluje a má s námi slavné záměry (srov. Ef 1, 3 – 14; 2, 10). Jsou mnohem slavnější, než jakékoliv naše soukromé cíle. Zpravidla ale nevíme předem všechny detaily. Poznáváme je až za pochodu – podobně jako Josef.

¹ Číslování veršů podle ČEP

⌘ Je třeba nechat se poslat ke všedním úkolům

Na první pohled to vypadalo jen jako další cesta za bratry. Podobných cest už Josef jistě vykonal více. Božím působením se však obyčejná cesta stala neobyčejnou. Byl to přece opět Izrael (v.13), nikoliv Jákob, kdo ho za bratry posílal. Byla to Boží mise, Boží poslání. Bůh sledoval širší záměr, než obhlédnutí bratří a stád. Jak jsme si řekli, nevidíme předem jasně všechno, co Bůh plánuje pro naše životy. Postupně to ale poznáváme, když poslušně jdeme tam, kam nás Bůh posílá nyní. Nyní sice nevíme o svém poslání vše. Na druhou stranu ale nemůžeme říci, že nevíme vůbec nic. Víme třeba, že máme poctivě pracovat. Víme alespoň zhruba, jak se máme chovat ke svým manželským partnerům a k dětem. Víme třeba o tom, že bychom se za někoho měli modlit, povzbudit ho, pomoci mu. Víme, že máme odpustit. Dělejme to, o čem už víme, že to dělat máme. A Bůh nám pak bude postupně odhalovat další jednotlivosti. Jaké kroky Bůh nyní každému z nás ukazuje?

⌘ Bůh nás na svých cestách chrání

Bratři chtěli Josefa zabít. Chtěli zmařit naplnění jeho snů, které je dráždily. Bůh jim ale nedovolil Josefa zabít. Skrze Rubena a Judu tento záměr zmařil. Připustil však, aby bratři prodali Josefa do otroctví. Shodovalo se to totiž s jeho dlouhodobým záměrem. Pro Josefa to v tu chvíli jistě bylo hodně drsné a hned to nechápal. Boží vedení pochopil až zpětně (viz Gn 45, 4 – 8; 50, 19n). Ani bratři nechápali, že nevědomky napomáhají k uskutečnění právě těch snů, jejichž naplnění chtěli zmařit. Když se necháme Bohem poslat, nevyhneme se nesnázím. Nevyhneme se zranění, nepochopení, ba i zradě ze strany druhých lidí – někdy křesťanů. Žádné strasti však nemohou zabránit uskutečnění Božích plánů pro naše životy. Žádný člověk nás nemůže zastavit, když jdeme po Boží cestě. Dokonce i lidé, kteří nás nenávidí a chtějí nám škodit, chtě nechtě musí sloužit Božímu záměru. I sám ďábel se všemi svými úklady nemůže zastavit Boží jednání v našich životech. Není s to, zabránit Bohu v tom, aby nám žehnal.

Josefův příběh je také obrazem příběhu Ježíše Krista. Jeho poslal nebeský Otec. Poslal ho, aby se stal zachráncem nás lidí z hříchu a ze smrti, podobně jako Josef měl zachránit svou rodinu před smrtí hladem. A i Ježíš se stal zachráncem za cenu svého utrpení. Položil život za naše hříchy. A položil ho nejen proto, aby nám byly hříchy odpuštěny. Položil ho také proto, abychom už nežili pouze sami pro sebe. „*Skutečnou zkouškou pro člověka není hrát roli, kterou sám chce, ale tu, kterou mu určuje Bůh.*“²

² Upravený citát Václava Havla: „*Skutečnou zkouškou pro člověka není hrát roli, kterou sám chce, ale tu, kterou mu určuje osud.*“; Bob Buford, *Poločas života*, str. 17; Návrat domů, Praha 2003